

Visen om den smukke Hyrdinde.

Samt

Gjæst Baardsjens Kjærlighedsvisse.

„Seg beiled engang til en Pige saa skøn“.

1. En smuk Hyrdindevisse.

Jeg fandt mig en smuk Hyrdinde i Lunden, hvor hun sad,
Hendes Faar saa lystigen springe.
Hun har et Vaand om Halsen, var flettet ud af Blomster smaa,
Blaa Dine og de rosenrode Kinder.
O elskede Barm! O, laa jeg i din Faan,
Jeg mig frem af Bussene soinger.

V box 13:377

Hør mig du Hyrdinde, hvad jeg dig sige maa,
Giv mig Svar paa Spørgsmaal jeg fremsætter:
Jeg spørger om din Fader, din Moder og dit Hjem:
Dg hvem eier de Faar, som her gange.
Hvor er du født og hvor tjener du dit Brød,
Jeg elsker dig i Verden for Alle.

O, naadige Herre! Jeg passer ei for Dem.
Jeg er født i en Hytte ud i Skoven.
Min Moder hun er Enke og jeg er faderløs,
Min Fader er i Jorden hensovnet.
Disse Faar er vort Brød og Guds Forsyn saa sød
Han føder alle Dyrene i Skoven.

Saa gave de hinanden deres Hjerte og Haand,
De levede fornøiede og glade,
De samlede saa og i grønne Rosenlund,
I Hytten saa ofte de vare,
De levede i Fred i Narene fem,
Som ingen det kunne fornemme.

Men Falskhed i Verden saa ofte gaar omkring,
Saaledes til min Moder de sige
Din Søn er trolovet og det er ikke ret,
Dhi det er for ringe en Pige.
Med Bagt jeg blev omsat, jeg sørged Dag og Nat,
Naar jeg min Hyrdinde maa forlise.

Jeg gif til min Moder, og faldt paa mine Knæ,
Dg sagde min Moder saa hjære,
Er jeg ikke din Søn som har hvilet i dit Skjød
Dg diet dine Bryster saa søde,
Jeg ønsker dig Fred til evig Tid,
Om jeg min Hyrdind' maatte nyde.

Du maa ei tale saa, du vanartige Søn,
Gaa bort fra min Haand og min Side,
Jeg siger dig for sandt vil du blive hendes Mand,
Gaa bort fra mit Hjerte tillige.
Saafremt du hende faar, jeg vist til Graven gaar,
Dg aldrig i Verden dig tilgiwer.

Min Moder hun blev syg og kaldte mig til sig,
Jeg min deilige Pige maatte nægte,
Dg unbergif det Løfte imedens hun levede,
Jeg ikke den Pige skulde ægte,
Saa døde hun hen, jeg sprang da til min Ven,
Mit Hjerte af Glæde det legte.

Jeg gif og jeg sprang og synger paa en Sang,
Jeg sang om min Ven og min Pige.
Min Moder er død, vi To er lykkelig',

Paa Jorden vor Lykke ei udsiges,
O, deilige Mo! Min Moder er død,
Vi To er som i et jordisk Himmerige.

Da jeg kom til Hytten, jeg strax blev forlagt,
Hendes Moder bar en sørgelig Raabe,
Jeg faldt til Jorden og det af al Magt.
Hvad betyder det, monne jeg spørge.
Min Datter saa sød af Sorgen er død,
Dg jeg er alene i Skoven.

De ledet mig til Graven, da segned jeg i Grund,
Dg raabte med høitidelig Stemme:
Er jeg ikke din Søn, som har hvilet i dit Skjød!
Du har baaret mig under dit Hjerte,
Mindes du den Dag, da du skilte mig herfra,
Den eneste jeg paa Jorden begjærte.

Jeg raabte udaf alle Kræfter og fik af Magt,
Dg raabte min sødeste Hyrdinde:
Er du død udaf Sorgen og ei er mere til,
Saa er du vel i Graven at finde,
Jeg kasted' Graven op, fandt deri døde Krop,
Som næsten til Jord var forsvunden.

Banartige Mennecke, som albrig Ende faar,
Før Verden smelter hen og gaar til Grunde.
De gode gaa tilgrunde, men Falskhed bestaar,
Det haver jeg i Tiden befunden.
Gud hjælpe den i Nød, som har ei andet Brød,
End at tjene det saaledes med Munden.

2. En Kjærlighedsvisse.

(Forfattet af Gjest Baardsen).

(Mel. Solivet er en fornøielig Stand).

Jeg beiled engang til en Pige saa ffjøn,
Hun var mig saa god og hun hørte min Bøn,
Vi loved' gjensidig med Haand og med Mund
Hinanden at elske til sildigste Stund.

Da blev jeg glad udi Hjerte og Hu
De salige Timer jeg mindes endnu;
Skjønt Nar er henrundne i Evighedsstrom,
Dg jeg er opvaagnet af yndige Drøm.

Hun var i sit Livets den fagreste Vaar,
Var nylig indtraat i sit attende Nar,
Saa blid som en Engel, saa frisk som en Hind
Med Roser og Liljer paa blomstrende Kind.

Som venlige Stjerner paa Himmelen blaa,
Saa var hendes Dine naar til mig hun saa.
I Ord og i Tale i hvert hendes Blik
Forfikring jeg om hendes Kjærlighed fik.

Ja, elskede Tina, da var du saa huld,
Dit Hjerte var rent som det lutrede Guld,
Da var du saa kjærlig, saa om og saa tro;
Kun Døden, du sagde, kan skille os to.

Og naar ved din Side saa ofte jeg sad,
Og Timerne svandt saa fornøiet og glad,
Henrevet af Kjærligheds tryllende Magt
Fornøiet vi knyttet vor Kjærligheds Pakt.

Naar Skjæbnen da skilte os ad mangan Gang,
Og Skilsmisfen stundom blev temmelig lang,
Jeg ønskede mig Vinger at flyve igjen
Tilbage til dig, min bedrøvede Ven.

Da var du som enlige Fugel paa Kvist,
Som sorgende Due sin Mage har mist',
Dit elskede Hjerte forglemte mig ei,
Hvor længst jeg var fjernet paa viltsomme Veie.

Nu gaar jeg mismodig, bebragen og glemt,
Mit Sind og min Harpe vemodig er stemt,
Mindst havde jeg ventet mig saadant af dig,
Dog aldrig, nei aldrig du glemmes af mig.

Men alting forandres ved Tid og ved Aar.
Og Kjærlighed kjølnes, og Skjønhed forgaar;
Men dybt i mit Hjerte jeg føler et Saar,
Som neppe kan læges ved Tid og ved Aar.

Men jeg din Utroskab tilgive dig vil,
Forført er du bleven af andre dertil.
Du hørte Bagvaskelsens Tunge saa flem,
Og du var da svag nok at agte paa dem.

Farvel, o Farvel, uforglemmelige Ven,
Vi skilles maa her, men vi findes igjen.
Vi samles hist oppe i Evigheds Land,
Hvor Løgnen og Falshed mer skade ei kan.

Pris 15 Ore.

Tilkjøbs i Boghandelen i Pilestrædet No. 5 Kristiania. 1894.

Trykt i Nikolai Osens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.